

Daglig läsning

VISION
EN UTSTRÄCKT HAND
GE DET VIDARE
GLOBAL MISSION
LEDARSKAP
GEMENSKAP
ANDENS FRUKT
ANSA

Malmö Pingstförsamling

VISION

Församlingens vision de kommande åren

3 SEP | JOH. 15:1-10 | VINSTOCKEN OCH GRENARNA | Jag är den sanna vinstocken, och min fader är vindlaren. Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt ansar han, så att den bär mer frukt. Ni är redan ansade genom ordet som jag har förkunnat för er. Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte sitter kvar på vinstocken, kan inte heller ni göra det om ni inte är kvar i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon är kvar i mig och jag i honom bär han rik frukt: utan mig kan ni ingenting göra. Den som inte är kvar i mig blir som grenarna som kastas bort och vissnar; de samlas ihop och läggs på elden och bränns upp. Om ni blir kvar i mig och mina ord blir kvar i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det. Min fader förhärligas när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar. Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek.

Jesus hade bara några dagar kvar av sitt jordiska liv. Han visste att han snart skulle lämna dem han älskade och samlade sina lärjungar till måltid. Under måltiden delade han några viktiga saker i sitt avskedstal. Bland annat påminde han om det nya budet: att vi ska älska varandra. Och så talar han förstås om Hjälparen, som skulle komma till lärjungarna, när han själv inte längre var på plats.

Man kan förstå att lärjungarna såg ett stort tomrum närma sig. Jesus sa: *"Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon är kvar i mig och jag i honom bär han rik frukt: utan mig kan ni ingenting göra."* Det abstrakta tomrummet byts till en tydlig bild på hur det ska fungera när Jesus har lämnat jordelivet. Vi sitter ihop med Jesus själv och

han lovar att om vi blir kvar i honom bär vi rik frukt.

Visst har du plockat en frukt från ett träd någon gång och njutit av smaken och näringen? Kanske funderar du inte så noga på hur det kom sig att frukten blev så god, eller varför inte alla grenar bar frukt. Eller på vattnet, näringen, solen och pollinerande insekter, som gjorde det möjligt. Men ändå fick du, som ju inte var en del av själva trädet, glädje av frukten. Frukten finns inte till för trädet självt i första hand, utan för dig och mig, som passerar och är hungriga.

Tänk! Som grenar i kristusträdet får vi bära frukt. En frukt som främst finns till för att berika dem, som ännu inte tillhör trädet.

Herre, jag vill vara kvar i dig och bära frukt, till glädje för andra.

Marcus Ander

4 SEP | **HEB. 10:24** | **KÄRLEKSFULLA** | **Låt oss ge akt på varandra och sporra varandra i kärlek och goda gärningar.**

Att visa kärlek och vara kärleksfull mot varandra tror jag de flesta ser som en självklarhet i Guds församling. Vi ger varandra uppskattning, vänliga ord av uppmuntran, kanske en kram eller en blick fylld av vänskap. Samtidigt är det många människor som inte har den erfarenheten. Många som har fallit eller sårats av olika skeenden i livet. Människor som inte upplevt sig nå upp till de ideal, som man ansett församlingen kommunicera eller stå för.

Församlingen beskrivs i Bibeln som vår familj och inget bör vara så stort att det kan skilja syskons kärlek till varandra. I sin familj ska man alltid vara välkommen och älskad, trots omständigheter och utmaningar, som möter oss alla på livets väg.

Herre hjälp oss vara kärleksfulla mot varandra och inte låta konflikter eller människors handlingar stå mellan det faktum att vi är syskon. Vi ber om helande för de människor, som känner sig sårade och mod till människor, som behöver säga förlåt.

Fredrik Berggren

5 SEP | **1 JOH. 1:1-2** | **TROVÄRDIGA** | **Kristus fanns redan när världen skapades. Men jag har också själv sett honom med mina egna ögon och hört honom tala. Jag har rört vid honom med mina egna händer. Han är Guds budskap om liv och det är om detta, Livets ord, jag skriver till er. Denne man, som är livet från Gud, har visat sig för oss, och vi försäkrar att vi sett honom. Jag talar om Jesus Kristus, som är det eviga livet. Han var hos Fadern och visade sig sedan för oss.**

Johannes skriver troligen detta brev år 85-90, innan han förvisades till ön Patmos. Mycket dramatiskt hände under de första åren efter Jesu död. Vi är nu framme vid andra generationens kristna, som genom förföljelse spridits ut i det romerska riket. Många kristna frestades att falla tillbaka till ett världsligt beteende, då de inte var tillräckligt fasta och hengivna i sin tro på Jesus Kristus. Det fanns också falska lärare, som ville leda de kristna bort från den sanna kristna tron. I detta sammanhang tar Johannes till pennan för att i detta sitt första brev stötta de kristna i församlingarna, hänvisa till Jesus och uppmana dem att växa till i äkta kärlek, både till varandra och till Gud. Så att den tro på Kristus de har och det budskap de förmedlar gör dem trovärdiga i den situation de är i och i det samhälle där de lever.

Den trovärdigheten är ju naturligtvis lika viktig idag. Inom barnuppfostran menar man att barn inte i första hand gör som du säger, utan som du gör. Det gäller nog inom fler områden. Våra liv är den "Bibel", som de icke-troende läser. Hur väl stämmer vårt liv överens med originalet – Jesus? De flesta människor som blir kristna, blir det för att de har mött en kristen, som de gärna skulle vilja bli lik och dela samma tro med, d.v.s. frälsningen. Måtte det inte vara så att människor i stället stöts bort från den kristna tron för att de mött kristna, som inte är trovärdiga med sina liv!

För en del år sedan sjöngs denna sång:
*"Vad du har gjort mot en av mina minsta
det har du gjort mot mig.
Efter ditt sätt att handla mot din nästa
ska jag bedöma dig.*

*På frukten ska trädet kännas
i gärning ska det ses vem du är
vad hjälper det, att du säger du tror
när ditt liv slår ihjäl dina ord"*

Agne Ellbrant

6 SEP | MATT. 5:40-42 | GENEROSITET | Om någon vill dra dig inför rätta och ta din tunika, så låt honom få manteln också. Om någon tvingar dig att gå med en mil, så gå två mil med honom. Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.

Det händer något i ett möte med Gud, men det händer långt mer i det långa livet tillsammans med Gud. Uppenbarligen inte bara av tro eller av titeln "kristen", utan av ett aktivt sökande och närhet med en Gud, som får verka och forma under lång tid.

Att få bli mer och mer lik Gud, mer och mer generös, så som Han har varit och är mot oss dagligen. Generös med materia, tid, omtanke och kanske det svåraste – förlåtelse. Det som kostar oss något att ge. Det är målet, även om vi faller gång på gång.

Att vara kristen, att älska och inte hata, innebär inte att acceptera respektlös behandling eller att inte stå upp för sig själv. Men kanske att våga ta sig över det första och kanske andra berget av ilska, bitterhet, kränkning och fördömelse, för att gå två mil med någon istället för en mil, och ge min mantel när du ber om en skjorta. Trots att du felar, ger jag inte upp i första taget, för jag har felat. Jag behöver inte döma i första hand, för jag har gått fri. Jag kan ge av vad jag har fått, för jag har fått det värdefullaste. Jag kan ha tålmod, för någon har väntat på mig, när jag har gått vilse. Jag vet vem jag är, varför jag är det och vem som har gett det till mig. Då blir generositeten mot andra människor inte främst något jag "köpt, äger, är berättigad till" och sedan tvingas ge bort, utan något som i första hand blivit mig givet och som jag får ge vidare.

Julia Ellbrant

7 SEP | **EF. 3:14-21** | **INNERLIGA** | Därför vill jag falla på knä för Fadern, efter vilken allt vad fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Måtte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er.

Den lärde Paulus hörde inte till dem, som hade känt och följt Jesus under de år Jesus levde på jorden. Trots det var hans undervisning om tron på Jesus inte bara lärda teorier. Paulus hade kastats till marken i ett bländande och livsförvandlande möte med den uppståndne och förhärligade Herren Jesus Kristus. Och i den här texten kastar han sig ned på knä inför Fadern och ber innerligt om att också hans läsare ska få det, som är väldigare än all teoretisk kunskap – en verklig erfarenhet av Gud själv. Både enskilt i sina egna hjärtan och tillsammans i gemenskapen med varandra.

Vill du låta mig be om detsamma för dig just nu? Jag ber att du ska få bli stilla en stund och känna hur den helige Ande drar dig in i Faderns famn genom Jesus Kristus. Jag ber att du ska känna hur du är omsluten av Hans kärlek på alla sidor. Jag ber att du ska höra hur Han kallar dig vid namn och hur Han kallar dig sin. Jag ber att du ska känna hur Fadern genom sin Ande just nu fyller ditt innersta med kraft och styrka, så att du i Jesu namn får ta emot det du i dag behöver från de rikedomar Han har i sin härlighet. Och jag ber att både du och jag ska växa i Jesu kärlek tillsammans med alla Hans heliga. Amen.

"Vi älskar därför att Han först älskade oss." står det i 1 Joh. 4:19. Det dyrbaraste vi har att vårda är vår första kärlek till Jesus. Ett av de innerligaste sätten vi har fått att gemensamt i församlingen vårda den första kärleken till Jesus är att fira nattvard tillsammans. "Gör detta till minne av mig" sade Jesus. Jag tror att nattvarden rymmer både en innerlig hägkomst av hur Jesus gav sitt liv för att försona oss med Gud och ett innerligt möte med Jesus själv, som den levande Herren. Och jag tror att nattvarden också rymmer en innerlig gemenskap med varandra i kärlek, i en innerlig gemensam förväntan på att Jesus snart ska komma åter i härlighet.

I Joh. 12 berättas det om hur en kvinna sex dagar före Jesu korsdöd i innerlig kärlek smorde Jesu fötter med dyrbar balsam, så att hela huset fylldes med väldoft. Också vår innerliga lovsång och tillbedjan till Jesus kan bli en väldoft, som fyller hela huset när vi firar gudstjänst och nattvard.

Och i Joh. 13 berättas det att Jesus precis före den sista måltiden med lärjungarna tvättade deras fötter och förklarade att "den som har badat behöver bara få fötterna tvättade, och ni är rena." Vi är gjorda rena och rättfärdiga i Kristus. Men så ofta det behövs och inför nattvarden får vi i innerlig tacksamhet ta emot hur Jesus i ömhet och kärlek tvättar våra fötter rena från smutsen av våra felsteg.

Och så berättas det om hur en älskad lärjunge under den sista måltiden lutade sitt huvud mot Jesu bröst. Både i nattvardens innerlighet och i andra stunder av innerlig nåd kan vårt möte med Jesus kanske kännas just så.

Carin Jerding

8 SEP | JOH. 13:12-17 | BETJÄNANDE | När han nu hade tvättat deras fötter och tagit på sig manteln och lagt sig till bords igen sade han till dem: Förstår ni vad jag har gjort med er? Ni kallar mig Mästare och Herre och det med rätta, ty det är jag. Om nu jag, er Herre och mästare har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni ska göra som jag har gjort mot er. Amen, amen säger jag er: Tjänaren är inte förmer än sin herre och budbäraren är inte förmer än den som sänt honom. När ni vet detta, saliga är ni om ni också gör det.

Förstår ni vad jag har gjort med er? Den frågan ställer Jesus när han lagt sig ner för att äta efter att han först tvättat lärjungarnas fötter. Behövdes frågan? De hade ju alla varit där och sett hur han tvättade deras fötter. Redan frågan som Jesus ställer tyder på ett djup, som vi inte ser om vi endast ser på den yttre händelsen.

För att någon ska kunna tvätta dina fötter, måste du låta dem komma riktigt nära dig och låta dem betjäna dig. Det skulle kunna vara lättare att hålla lite distans både

till Gud och människor, men då går vi miste om något dyrbart.

Som vanligt vänder Jesus upp och ner på systemet. Det vanliga var att tjänaren tvättade gästernas fötter, men inte denna gång när Jesus vill ge dem ett exempel. Varför ville han det? Jo, för att vi skulle följa i hans fotspår och tjäna varandra. Att det ligger en hemlighet i tjänandet förstår vi när vi läser den sista strofen: *saliga är ni om ni också gör detta.*

Jesus säger också att vi är skyldiga att "tvätta varandras fötter". Kanske föds kärleken när vi utför plikten, men också när vi låter Jesus själv betjäna och berika vårt eget liv. Det är i hans närhet vi finner kraft till det tjänande vi är kallade till. Våra liv ser olika ut och vi får tjäna där vi är; hemma, på jobb, bland vänner och grannar, men också i församlingen. Ibland handlar det bara om att hämta en kopp kaffe.

Marie-Louise Nyman

9 SEP | GAL. 3:26-28 | INKLUDERANDE | Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus. Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.

Gud ser på oss alla genom Kristus Jesus, och då ser Han inte synden i oss. Genom Jesus är vi av nåd rättfärdiggjorda, bara för att vi tror på Honom. Vi är alltså alla lika värdefulla inför Gud. Det är ju sannerligen goda nyheter för en hedning som jag; att ha samma ställning inför Gud som en israelit, som tillhör Guds egendomsfolk. Det är alltså inte vad du gör, som betyder något för Gud, utan vem du är och vem ditt hjärta tillhör. Att vi är olika, berikar ju församlingen.

Torsten Samuelson

EN UT- STRÄCKT HAND

Den sociala och diakonala frukten

10 SEP | LUK. 10:25-37 | LÅT MIG VARA DIN NÄSTA | En laglärare som ville sätta honom på prov reste sig och sade: "Mästare, vad skall jag göra för att vinna evigt liv?" Jesus sade: "Vad står det i lagen? Hur lyder orden?" Han svarade: "Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv." Jesus sade: "Det är rätt. Gör det, så får du leva." För att visa att han var rättfärdig sade mannen till Jesus: "Och vem är min nästa?" På den frågan svarade Jesus: "En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och blev överfallen av rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom, och sedan försvann de och lät honom ligga där halvdöd. En präst råkade komma samma väg, och när han såg mannen vek han åt sidan och gick förbi. På samma sätt med en levit som kom till platsen; när han såg honom vek han åt sidan och gick förbi. Men en samaritaner som var på resa kom och fick se honom ligga där, och han fylldes av medlidande. Han gick fram och höll olja och vin på såren och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshuset och sade: 'Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala dig på återvägen.' Vilken av dessa tre tycker du var den överfallne mannens

nästa?" Han svarade: "Den som visade honom barmhärtighet." Då sade Jesus: "Gå du och gör som han!"

Skulle det kunna vara en sammanfattning av syftet med livet: älska Gud och älska sin nästa? När Jesus svarar den här frågvisse mannen, ger han inte bara svar på frågan *vem*, utan också *hur* och även *varför*. Och han svarar genom att låta oss få möta olika människor med olika förhållningssätt och som gör olika val inför samma dilemma. Kanske kan vi genom att lyssna och identifiera oss med någon av personerna också bättre förstå oss själva. Vem är jag? Hur skulle jag ha gjort?

Mannen, som var på väg och som blev överfallen, misshandlad och slagen och sedan lämnad vid vägkanten för att dö.

Den andre mannen, som var på väg och som skulle till huvudstaden på ett viktigt uppdrag och vars schema var tigt och uppgifterna stora och viktiga. Han såg mannen vid vägkanten. Men skulle han stanna? Var inte uppgifterna i staden så mycket viktigare?

En till, som var på väg. Förberedd för dagens arbete. Kanske lite sen. Men han skulle hinna om han skyndade sig. Han såg mannen där vid vägkanten. Men varför skulle han stanna? Det gjorde ju inte den förre och han skulle ju vara ett föredöme, var det sagt.

Det kom ytterligare en man gående. Men han hade ingen anledning att bry sig. Han tillhörde en annan folkgrupp – de som man såg ner på. Varför skulle han offra av sitt för att hjälpa mannen där vid vägkanten? Skulle han ha brytt sig om honom?

Vad den här berättelsen ytterst handlar om är vad kärlek till Gud innebär. Och det är inte bara den frågvisse mannen som får svar på sina funderingar. Du och jag får också veta att vi i livet ställs inför olika val och i dem ges möjlighet att handla på olika sätt. Ska vi – eller ska vi inte? För Jesus var det solklart: *Gå du och gör som han!*

Att visa kärlek till Gud är att vara någons nästa.

Att vara någons nästa är att visa sin kärlek till Gud.

Annika Wennerström

11 SEP | MATT. 25:35-40 | DIN BROR OCH DIN SYSTER | "För jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig." Då ska de rättfärdiga svara honom: "Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka? Och när såg vi dig som främling och tog emot dig, eller naken och klädde dig? Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?" Då ska Kungen svara dem: "Jag säger er sanningen: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort för mig."

När man läser dessa verser tänker man kanske på tiggarna och uteliggarna i vår stad och funderar på "vad skall jag göra för dessa?". Men ordet handlar om "dessa mina minsta bröder/systrar".

Fundera på vem som är din minsta broder/syster. Detta måste vara utgångsläget.

Nästa fråga måste vara: vad behöver min broder/syster?

I dagens samhälle handlar det oftast om tid. Din tid. Min tid.

Är jag villig att lyssna på ett sådant sätt, att jag förstår vad som är min broders/systers behov och handla efter detta?

Kom ihåg att du inte kan hjälpa alla, men alltid kan hjälpa någon. Frågan är om du är villig.

Dan Wiborn

12 SEP | GAL. 6:2 | ATT BÄRA NÅGON ANNANS BÖRDA | Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag.

Hur gör man detta? Hur bär jag någon annans börda? Inte bara så där att man frågar hur någon mår, utan på riktigt. Detta är inte min bästa gren, så där finns mycket att förbättra.

Jag tänker att det finns många olika sätt att bära varandras bördor på. Kanske det "enklaste" och mest bekväma är att ge någon en hjälpende hand, genom att göra något som jag själv är bra på? Men det handlar också om att motivera och inspirera sin medmänniska, att hjälpa henne att komma vidare och utvecklas på olika sätt.

Patrik Östling

13 SEP | FIL. 2:4 | FORTSÄTT MED DET GODA | Tänk inte bara på ert eget bästa, utan också på andras.

Paulus skriver detta brev till församlingen i Filippi som tack för det ekonomiska stöd han fått av dem. Inte bara en gång, utan vid flera tillfällen, har de stöttat Paulus ekonomiskt och han lämnar till och med församlingen i Filippi som exempel på osjälviskt givande i brevet till korinthierna.

Av Filipperbrevet anar man att detta är en andligt mogen församling, som inte hade några allvarliga problem, eftersom Paulus, till skillnad mot brev till andra församlingar, inte tar upp allvarliga problem och saker som församlingen var tvungen att åtgärda. Så varför denna uppmaning om att inte bara tänka på sig själva utan också på andra? Hade församlingen blivit självgod och självcentrerad? Troligtvis inte, eftersom det nog varit ett problem, som Paulus i så fall tagit upp i sitt brev.

Kanske var det istället en påminnelse om att aldrig tappa det goda och osjälviska som fanns. En uppmaning och påminnelse när situationen var bra. Är det inte det vi alla behöver? Att även när det inte finns problem och svårigheter, påminnas om hur vi fortsätter det goda och rätta.

Helen Wide

14 SEP | MARK. 6:34-44 | DU KAN VARA BÖNESVARET | När Jesus steg ur båten såg han en stor skara människor. Han förbarmade sig över dem, för de var som får utan herde, och han undervisade dem grundligt. Timmen var redan sen när hans lärjungar kom till honom och sade: "Platsen här är ödslig och timmen är redan sen. Skicka iväg dem, så att de kan gå till gårdarna och byarna här omkring och köpa sig något att äta." Men han svarade: "Ge ni dem att äta." De frågade honom: "Ska vi gå och köpa bröd för tvåhundra denarer och ge dem att äta?" Han sade till dem: "Hur många bröd har ni? Gå och se efter." De tog reda på det och sade: "Fem bröd och två fiskar." Då befallde han att de skulle låta alla slå sig ner i gröngräset i skilda matlag, och de satte sig ner i grupper om hundra eller femtio. Och han tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himlen, tackade Gud, bröt bröden och gav åt sina lärjungar för att de skulle sätta fram åt folket. Han delade också ut av de två fiskarna åt dem alla. Och alla åt och blev mätta, och man plockade tolv korgar fulla med brödbitar och fisk. Det var fem tusen män som hade ätit.

Det är viktigt, bra och nödvändigt att be för saker och förhållanden vi ser runt omkring oss. Det är dock lika viktigt att fundera på om vi själva kan bli bönesvaret på den bön vi ber eller det behov vi ser.

Ibland kan det kännas som om det vi har inte räcker långt. Men om vi är villiga att ge det vi har, kan Jesus sedan förmera det, så att det räcker långt längre än vad vi själva kunde tänka från början.

Om du ser en ensamstående mamma som är helt slut, kan du kanske inte hjälpa henne hela dygnet, men du kan erbjuda att gå och handla till henne, eller att sitta barnvakt någon gång, så att hon kan göra det hon själv vill. Just denna handling kanske är precis vad hon behöver? Eller om du har en vän med behov av en ny möbel, kan du kanske inte själv köpa det till din vän, men du kan lägga en liten grundplåt och starta en insamling bland andra i eller utanför er bekantskapskrets, som då får möjlighet att också hjälpa till. Tillsammans har ni då sedan gjort det du inte kunde göra själv.

Våga ge vad du har, både materiellt och din tid och ditt engagemang, din kreativitet

och be att Gud ska göra resten. Ingenting är för litet för att han inte ska kunna göra något av det. Han har lovat att vara där och göra det!

Sofi Amundsen

15 SEP | LUK. 6:38 | GE LITE MER ÄN VAD SOM FÖRVÄNTAS | Ge, så ska ni få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat, ska ni få i er famn. Med det mått som ni mäter med ska det mätas upp åt er.

Jag hörde om en man, som med sin son skulle till marknaden och köpa potatis. Det fanns många som sålde potatis, men pappan gick alltid till samma köpman. Hans son frågade om han inte skulle gå till de andra köpmännen och se vilket pris de hade, men pappan svarade att han alltid gick till samma köpman. Han hade för länge sedan varit runt och köpt av de olika. De hade alla ungefär samma pris, men det var något speciellt med den köpmannen, som han nu köpte av. Detta var i en tid när man köpte potatis i ett mått, som hette kappa. Pappan sa till sin son att alla de andra köpmännen var mycket trevliga, men att de alltid gav exakt vad man betalade för – ett struket mått, en full kappa. Men den köpmannen, som han sedan länge köpte av, gav alltid mer än vad man betalade för. Han gav en kappa med råge, överfullt mått, och därför gick pappan alltid till honom.

Att få något man inte har betalat för är nåd. Genom Jesus gav Gud oss nåd, som vi aldrig kan betala för – varken med goda gärningar eller pengar. Vi kan bara ta emot den i tacksamhet. Låt oss därför, också vi, vara generösa mot varandra och ge vidare den nåd och kärlek vi fått. Vi kan ju inte ge nåd som förlåter synder, det kan bara Herren, men i våra ord och handlingar kan vi visa vad denna nåd gjort med oss. Den gör oss inte dömande, utan förlåtande. Den gör oss överseende med varandras brister. Den gör oss generösa med våra ägodelar till både församlingen och de som behöver.

Sedan står det ett underbart ord i Skriften: *Stå inte i skuld till någon utom i kärlek till varandra.* Låt det skuldkontot ständigt vara övertrasserat.

Mikael Fjärlestrand

16 SEP | JAK. 2:14-18 | TRO I PRAKTIKEN | Mina bröder, vad hjälper det om någon säger sig ha tro men inte har gärningar? Inte kan väl tron rädda honom? Om en broder eller syster är utan kläder och saknar mat för dagen, vad hjälper det då om någon av er säger: "Gå i frid, håll er varma och ät er mätta", men inte ger dem vad kroppen behöver? Så är det också med tron: i sig själv, utan gärningar, är den död. Nu kanske någon frågar: "Har du tro?" – Ja, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag med mina gärningar visa dig min tro.

Jakob hjälper oss att förstå att tron inte är en teori som vi ska kunna redogöra för, utan att tro är ett liv som vi är inbjudna till att leva. Gud visar oss hur sann kärlek är. Kärleken är Guds främsta karaktärsdrag. Gud visar sin kärlek mot oss genom handling. Ytterst genom att Jesus till och med går i döden för oss. Jag är glad att Gud inte nöjde sig med att skriva en ballad med fina ord och strofer, som streamades från något moln för att sprida lite god stämning på jorden. Nej, Guds ord blev kropp i Jesus. Kärleken blev synlig och gjorde något som på riktigt förändrade hela världen.

Matthias Sennhed

GE DET VIDARE

Dela evangeliet på hemmaplan

17 SEP | MATT. 10:5-8 | GE DET VIDARE | Dessa tolv sände Jesus ut, och han befallde dem: "Ta inte vägen till hedningarna och gå inte in i någon samarisk stad. Gå i stället till de förlorade fåren i Israels folk. Förkunna på er väg att himmelriket är nära. Bota sjuka, väck upp döda, gör spetälska rena och driv ut demoner; ge som gåva vad ni har fått som gåva."

Det 10:e kapitlet i Markusevangeliet är ett utsändningstal, som Jesus håller till sina lärjungar. Det är nästan så att man sätter i halsen när man läser de här verserna. *Bota sjuka, väck upp döda, gör spetälska rena och driv ut demoner.* Om det är vad som krävs av oss när vi ska försöka dela med oss av evangeliet, så känns uppgiften övermäktig. Lite tydligare blir det när textavsnittet sätts in i sitt sammanhang. Den första versen i kapitel 10 lyder: *Han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt över orena andar, så att de kunde driva ut dem och bota alla slags sjukdomar och krämpor.*

Lärjungarna hade varit med Jesus i tre år och de hade sett på nära håll vad Jesus kunde göra för människor och han gav dem själv makt över det onda innan han sände iväg dem. Nyckeln för mig i det här utsändningstalet är Jesu önskan om att vi ska ge som gåva vad vi har fått som gåva. Det betyder att vi ska vara äkta. Din bekännelse och tro är din och ingen annans. Om jag ska kunna ge vidare något till min omgivning, så måste det vara något jag fått från Gud och utgå ifrån mina egna erfarenheter. Vi äger vår historia och det är den och inget annat vi kan ge vidare till andra.

Andreas Wessman

18 SEP | LUK. 6:37-38 | ATT GE OCH ATT FÅ | Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Förklara ingen skyldig, så skall ni inte dömas skyldiga. Frikänn, så skall ni bli frikända. Ge, så skall ni få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall ni få i er mantel. Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.

Ge, så skall ni få ... Hur ofta har inte dessa ord dykt upp i samband med pengar? Att det handlar om generositet. Att inte vara snål. Att våga ge, även om man har väldigt lite, för man kommer få igen det. Eller mer. Och hur ofta har inte detta i många sammanhang skapat en olustig känsla att man tvunget måste ge? *Ge, så skall ni få ...*

Men det handlar inte om pengar! Jesus må prata mycket om pengar, men i detta sammanhang gör Han inte det. Han pratar om vår inställning mot andra människor. Vårt bemötande av andra människor.

Att tänka gott om andra. Att ha en vänlig inställning mot andra. Att inte bara anta att en person är på ett visst sätt eller håller på vissa värderingar baserat på dennes ålder, utseende, musiksmak, klädsel, tal, kroppshållning, medlemskap eller vad som helst annat. Att våga se bortom det yttre och se den människa, som vår Fader Gud älskar så ovillkorligt. Att våga se den människa, som vår Herre Jesus Kristus dog för. Att våga lära känna den person, som vår Herre Jesus Kristus vill bygga en nära och levande relation med. Och faktiskt att våga se bortom oss själva.

Ge, så skall ni få ... Få ett bemötande som är så o-dömande, som ditt har varit. Få ett samtal, som är så o-antagande, som du har varit. Få en relation, som är så o-villkorligt kärleksfull, som en relation med Guds kärlek kan vara.

Men för att kunna ge, måste man väl först ha? Du *har* en o-dömande attityd. Du *har* en o-antagande inställning. Du *har* en o-villkorligt kärleksfull relation att erbjuda. För du har fått det av Gud. Därför har du gott om det att ge vidare ... Om du vill ... *Ge, så skall ni få ...*

Wenny Sallbring

19 SEP | MATT. 9:9-13 | BARMHÄRTIGHET | Jesus fortsatte därifrån, och då han såg en man som hette Matteus sitta utanför tullhuset sade han till honom: "Följ mig!" Och Matteus steg upp och följde honom. När Jesus sedan låg till bords i hans hus kom många tullindrivare och syndare dit och lade sig till bords tillsammans med honom och hans lärjungar. Fariseerna som såg det sade till lärjungarna: "Hur kan er mästare äta tillsammans med tullindrivare och syndare?" Han hörde det och sade: "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Gå och lär er vad som menas

med orden: Barmhärtighet vill jag se och inte offer. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.”

Barmhärtighet vill jag se och inte offer. Jag tänker på den barmhärtige samariern. Han som stannade upp mitt i vardagen och gav av sin tid, sin omsorg och sina pengar till en medmänniska i behov av hjälp. Hade jag gjort likadant, eller hade jag skyndat förbi med en ursäkt om ett viktigt möte i kyrkan?

Om vi läser vidare i Matteus 9, så står det att *Jesus fylldes av medlidande med människorna. De var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde.* Dessa människor finns i vår stad idag. I din och min vardag. I alla samhällsskikt. Jesus har kommit för att kalla människor till sig. Han vill förvandla liv, inifrån och ut. Han är den store Läkaren.

Jesus utmanar dig och mig att vara barmhärtiga Malmöiter, som ger av vår tid, vår omsorg och våra tillgångar till människor vi möter i vår vardag. Ingen kan hjälpa alla, men alla kan hjälpa någon. Vem i din och min närhet behöver möta barmhärtighet idag? Vem behöver få höra om Jesus? Jag ber att Jesu kärlek ska fylla hela mig och göra mitt hjärta öppet för dem jag möter. Idag kan du och jag få tillfälle att vara barmhärtig mot någon. Idag kan du och jag få komma med Jesus till någon.

Jesus, tack för Hjälparen. Tack för att du går med mig. Jag vill tjäna dig!

Jenny Antonsson

20 SEP | Apg. 3:1-10 | ATT VARA VAKEN FÖR GUDS TIMING | Petrus och Johannes var på väg upp till templet vid bönetimmen, den nionde timmen. Då bar man dit en man som varit förlamad från födseln. Varje dag sattes han vid den tempelpört som kallas Sköna porten för att tigga av dem som gick in i templet. När han nu såg att Petrus och Johannes skulle gå in i templet, bad han om en gåva. Då fäste de blicken på honom, och Petrus sade: "Se på oss!" Mannen såg uppmärksamt på dem och väntade sig att få något. Men Petrus sade: "Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig. I Jesu Kristi nasaréns namn: res dig och gå!" Han grep honom i högra handen och reste honom upp, och genast fick mannen styrka i fötter och vrister. Han hoppade upp och stod upprätt. Sedan började han gå och följde med dem in i templet där han gick runt och hoppade och prisade Gud. Allt folket såg hur han gick omkring och prisade Gud, och när de kände igen honom som mannen som hade brukat sitta och tigga vid Sköna porten utanför templet, fylldes de av bävan och förundran över det som hade hänt med honom.

Det första som slår mig är att Petrus och Johannes inte är ute på något missionsuppdrag. De är på väg till templet för att som vanligt be till Gud, vilket man ofta gjorde tre gånger om dagen. Detta var alltså mitt i vardagen.

Det är klart att tiderna och kulturen är annorlunda, men ändå får vi ställa frågan "Vilka människor kallar på min uppmärksamhet mitt i min vardag?". En del vi möter kanske är just förlamade till kroppen. Andra vi möter kanske är förlamade på andra sätt. Man kan vara förlamad av blyghet, bitterhet, ensamhet, rent andligt eller på många andra sätt.

Vad pekar Gud på i din vardag? Jag hoppas vi kan få vara lika frimodiga som lärjungarna och ge dem det vi bär på – hoppet om Jesus Kristus!

Mathias Lång

21 SEP | JOH. 4:31-38 | SKÖRDEN ÄR MOGEN | Under tiden bad lärjungarna honom: "Rabbi, ät!" Men han sade till dem: "Jag har mat att äta som ni inte känner till." Lärjungarna sade till varandra: "Det är väl ingen som har kommit med mat till honom?" Jesus sade: "Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk. Säger ni inte: fyra månader till, sedan kommer skörden? Men se, jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd. Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar får glädja sig tillsammans. Här stämmer ordet att en sår och en annan skördar. Jag har sänt er att skörda där ni inte har arbetat. Andra har arbetat, och ni har gått in i deras arbete."

Jesus hade lämnat Judéen för att gå till Galiléen och tog vägen genom Samarien, den plats där denna bibeltext utspelar sig.

Anledningen till att han lämnar judarnas område för att gå till hedningarna (de som inte är judar) är för att fariséerna fått reda på att Jesus har fått många judar att följa honom och låtit döpa sig. Jesus vet att Gud vill att alla folk ska lära känna honom, inte bara judarna, och därför tar han sig tid med dessa människor, som judarna vanligtvis inte ens talade med. När Jesus säger att hans mat är att fullborda Guds uppdrag, menar han nog just det han gör där och då; att visa att alla människor, oavsett ursprung och etnicitet, kan få bli Guds barn, om de tror på Honom. Jag tror inte att det innebär en förnekelse av de fysiska behoven, utan snarare att Jesus vill visa att vi också har ett andligt behov, som Gud kan tillfredsställa genom Anden. Löftet som judarna fått innebär bland annat just detta; att Guds Ande ska utgiutas över allt kött – alla människor. Det är just om detta löfte han talar med den samariska kvinnan. Även hon kan få lära känna Gud och uppfyllas av hans Ande. När Jesus säger att skörden redan

är mogen, visar han på att tiden är inne då löftena ska infrias.

Precis som Jesus, har också vi detta gudomliga uppdrag; att visa människor att de har del av löftet om att få lära känna Gud och få del av hans Ande. Inte minst gäller det dem, som tror sig stå långt ifrån denna tro. När vi på detta sätt ställer oss till Guds förfogande, blir detta till kraft och tillfredsställelse för vårt inre liv. Kanske är detta också en påminnelse om att vi också ska lita på att "skörden är mogen" – att människor kan vara mottagliga för Jesus, även om det inte ser så ut.

Linnea Sennehed

22 SEP | 1 PETR. 3:13-16 | ATT FÖRKLARA OCH FÖRSVARA EVANGELIET |

Vem kan göra er något ont om ni arbetar för det goda? Om ni också får lida för rättfärdighetens skull är ni saliga. Var inte rädda, låt dem inte skrämma er. Men Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak, så att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal.

Vi lever i ett land där man får tycka och tro vad man vill, utan att riskera förföljelse eller straff. Talet om att behöva lida för rättfärdighetens skull är därför svårt att leva sig in i för de flesta av oss. Men om man ändå försöker föreställa sig hur det var med den saken på Nya Testamentets tid, förstår man ännu mer varför Petrus i de första kapitlen uppmanar brevets läsare till att "arbeta för det goda" och inte söka konfrontation med omgivningen. Petrus skriver att vi ska vara samlade och nyktra, att vi ska underordna oss den rådande samhällsordningen, leva i respekt man/hustru, herre/slav, att vi hängivet ska älska varandra, och så vidare.

Hur ska evangeliet förklaras och försvaras för dem, som inte vet eller förstår? Här läser jag att evangeliet ska levas ut och inte i första hand predikas med ord. Evangeliet förklaras genom att vi gör de goda gärningar, som vi är ämnade till att göra, och lever i samklang och respekt med varandra. Brevet berättar nästan inget om vad vi ska säga – bara hur vi ska vara. Först när någon frågar om vårt hopp ska vi vara beredda att svara.

Det går inte att kommunicera helt utan ord, men man kan säga väldigt mycket utan ord. Evangeliet förklaras bäst genom ditt och mitt liv, när vi lever nära Gud. Vi behöver inte gå till försvar förrän vi får frågan. Det är lätt att gå till offensivt försvar för evangeliet i stunder då man upplever att omgivningen tror något annat. Men jag tror inte att vi är kallade till ordens konfrontation i första hand. Vi ska leva ut evangeliet och sträva efter att bli lika Kristus. Bli ljus och salt i vår stad.

Herre, ödmjukt ber jag att mitt liv ska bli ett vittnesbörd för andra, så att de ser vem du är.

Marcus Ander

23 SEP | ROM. 1:16-17 | FRIMODIGHET | Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft som räddar var och en som tror, juden främst men också greken. I evangeliet uppenbaras nämligen en rättfärdighet från Gud, genom tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige ska leva genom tron.

Jag har alltid haft en önskan att leva ett frimodigt liv och många gånger bett bönen att få vara det där saltet eller det där ljuset som placeras i ett mörkt rum. Lika många gånger har jag upplevt att saltet förlorat sin sälta och att jag har misslyckats vara frimodig.

Jag minns särskilt vid ett tillfälle. Jag hade precis börjat gymnasiet och befann mig i ett klassrum med i stort sett enbart nya ansikten, som jag skulle spendera en stor del av min tid med de närmaste åren. På schemat stod samhällskunskap och vi hade besök av en representant från det politiska ungdomsförbundet MUF. Av någon anledning så frågades det en bit in på lektionen om någon var kristen i klassen. Plötsligt börjar en fruktansvärd kamp inom mig om jag skulle våga räcka min hand. Jag räckte den inte och jag gick samtidigt sönder inombords över min förnekelse. När jag vänder mig om i klassrummet räcker fyra andra klasskamrater upp sina händer.

Den här upplevelsen har förföljt mig och jag har lärt mig att rättfärdighet och frimodighet alltid är en kamp mellan köttet och anden.

Herre, hjälp mig vara frimodig, var jag än går fram. Låt mig vara ett salt i den här världen och ett vittne om min frälsning.

Fredrik Berggren

GLOBAL MISSION

24 SEP | MATT. 28:18-20 | ÅT MIG HAR GETTS ALL MAKT | Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befällt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut."

Jesus var jude och levde inom det Palestina, som var judarnas hemvist. Hans budskap var till judarna. Det ser vi på flera ställen i evangelierna. Men nu efter hans död och uppståndelsen har Hans uppdrag vidgats. Nu gäller det hela världen och ända fram till tidens slut. Inbegripen alltså oss och vår tid.

Det kan vara lätt att tvivla på Jesu allmakt när man ser och hör om allt elände, som drabbar människor privat, eller folk och länder. Men man kan inte skylla på Gud när människor skapar problem genom att inte följa de regler och bud, som Han gett i sitt ord. Även för oss som tror på Kristus går inte allt som vi tycker det skulle göra. Men Hans ord står fast och är sanna! Gud har en mer övergripande syn på situationen, som också innefattar livet efter detta jordeliv. När vi själva drabbas och det inte går som vi själva tycker att det skulle göra, kan vi för det mesta i efterhand se hur situationen utvecklades på ett bättre sätt än vad vi förväntade att den skulle göra. Det finns många vittnesbörd om det.

Jag fick under några dagar i somras tag i en bok av Tom Doyle – "I eldens sken". Den handlar om kristna, som levde i Mellanösterns och Asiens oroliga länder, samt om muslimer, som på olika sätt kom till tro under det krig, som ännu pågår i Syrien. Det var gripande att läsa om hur Gud ledde och räddade både barn, kvinnor och män i den utsatta situation, som man många gånger befann sig i. Men framför allt den trygghet och vila man upplevde i tron på Gud i en allt annan än säker och trygg miljö.

Den ängslan och oro, som vi kan känna gäller kanske inte hot om våld och krigshändelser, utan är av annat slag. Oftast inte så dramatiskt, men ändå lika påtaglig. Det

kan vara lätt att säga eller skriva, men ändå gäller löftet att Gud har all makt och Han gör heller inga misstag.

Agne Ellbrant

25 SEP | MATT. 28:18-20 | GÅ DÄRFÖR UT | Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut."

Denna inledning till missionsbefallningen är starkt utmanande. "Gå därför ut..." säger Jesus. Han säger inte "om du vill", "om det känns okej" eller "om du har tid". Det är ingen fråga Han ställer, utan uppmanar Hans lärjungar, där och då, vilket också i förlängningen blir en direkt uppmaning till oss. När vi kokar ner det till våra liv, kan det lätt kännas överväldigande, likt ett berg, som skall bestigas. Men Gud använder oss utifrån de gåvor och talanger Han lagt ner i våra liv. Trots att denna uppmaning kan upplevas som en stor utmaning, kan vi stilla vila i att Gud är med oss. Han går före oss och bereder marken och Han går vid vår sida och stöttar oss. Gud har kallat oss ATT gå ut. Hur och vart är upp till oss. Alla har vi blivit kallade att bli missionärer och Guds ambassadörer. Bland våra vänner, på våra arbetsplatser eller i andra engagemang. Var vi än går, är vi Hans representanter. Upplevelserna kan nog variera lika mycket som det finns kristna i vår värld, men detta har jag erfarit genom mitt liv när jag tar ett steg. Så, låt oss därför gå ut ... i Hans kraft.

Tobias Ellbrant

26 SEP | MATT. 28:18-20 | GÖR ALLA FOLK TILL LÄRJUNGAR | Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut."

Att vara en elev, en efterföljare, är ibland svårt nog att klara själv. Nu är vi även uppmanade att visa andra vilken skatt som finns i efterföljelsen av Kristus. Genom tiderna, när tro har tvingats på människor runt om vår jord, har jag svårt för att få ro över den globala missionen. Men bara för att något har varit fel, måste det inte fortsätta vara fel.

Människans fria val är grundpelaren i relationen till Gud. Det är därför en självklarhet

att vi ödmjukt kan vara öppna med vad Gud har gjort för oss och vad livet ger när man försöker följa honom i det vardagliga livet. Den fria människans val är sedan att besluta över sitt eget liv. För det är sant: i lärjungaskapet till Kristus har jag funnit min skatt om och om igen. Jag delar gärna med mig och hjälper andra dela med sig av detta, både på min egen gata och till jordens yttersta gräns.

Julia Ellbrant

27 SEP | MATT. 28:18-20 | OCH JAG ÄR MED ER ALLA DAGAR | Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befällt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut."

Vilka förunderliga löftesord från Jesus. Jag läser dem i långsam takt och låter min tanke stanna upp en liten stund vid varje ord.

"Och". Med Jesus finns det alltid ett löftesrikt "Och". Alltid en fortsättning. Alltid ett hopp. Alltid en ny morgon. Alltid ny nåd.

"Jag är". Det är så Gud presenterar sig för Mose vid den brinnande busken på berget Horeb, när Mose frågar efter Hans namn. Gud är. I ett evigt nu. Skaparen, den odödlige, som bor i ett ljus dit ingen kan komma säger 1 Tim. 6:16. Bortom tid. Bortom rum.

"Med er". Men Gud är också "Gud med oss". Här och nu. I Moses möte med Gud vid busken på Horeb ger Gud det löftet till Mose: "Jag ska vara med dig". Och Gud var med Mose och förde israeliterna ut ur slaveriet i Egypten. Och när Jesus föds till vår värld, presenteras Han som "Gud med oss". Matteusevangeliet berättar att det gick till just så som profeten Jesaja hade förutsagt: "Jungfrun ska bli havande och föda en son, och man ska ge honom namnet 'Immanuel' – det betyder 'Gud med oss'. Jesus var både "Gud med oss" och människa med oss. Och när Jesus nära slutet av sitt jordeliv förberedde sina lärjungar på sin död, uppståndelse och himmelfärd, lovade han dem att "Jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan hjälpare som ska vara hos er för alltid: sanningens ande." Så är Jesus och Fadern genom Anden "Gud med oss" för all tid.

"Alla dagar". Jesus vet på riktigt hur det är att vara människa. Han vet hur det känns att bli sviken av sina vänner. Att sörja när någon nära dör. Att bli misshandlad och orättvist behandlad, utstött och ensam. Han vet till och med hur det känns att känna sig övergiven av Gud. Men Han vet också hur det känns att skratta med vänner, att dela en måltid och att glädjas till fest. Hur det känns att be och arbeta i vardagen. Att förlåta och försonas. Att känna kärlek och medkänsla. Och att se mirakel ske. Och precis som Fadern och Anden var med Jesus i både glädje och lidanden, har vi vår

glädje, styrka och tröst i att Jesus är "Gud med oss" alla dagar.

"Till tidens slut". I Upp. 22:12-13 säger Jesus: "Se, jag kommer snart ... Jag är den förste och den siste, början och slutet." Vid tidens slut kommer Jesus tillbaka och denna tid är inte mer, och ingen död och ingen smärta. Det är i Guds eviga nu vi har både vårt ursprung och vår bestämelse. Redan innan Han skapade världen utvalde Han oss att stå heliga och fläckfria inför Honom i Kristus säger Ef. 1:4. Vi har alla vandrat bort från Gud. Men Kristus har försonat världen med Gud och i Kristus kan vi stå heliga och fläckfria inför Gud i det ljus dit ingen kan komma. Och Han bevarar vår utgång och vår ingång från nu och till evig tid.

Detta är vad vi vill berätta för hela världen till dess Han kommer.

Carin Jerding

28 SEP | MARK. 16:15-18 | PREDIKA FÖR HELA SKAPELSEN | Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd. Dessa tecken ska följa dem som tror: I mitt namn ska de driva ut onda andar. De ska tala nya tungomål. De ska ta ormar med händerna, och dricker de något dödligt gift ska det inte skada dem. De ska lägga händerna på sjuka, och de ska bli friska."

I somras gjorde jag en pilgrimsvandring, där jag fick njuta av underbart vacker natur, samtidigt som jag fick tillfälle att fokusera på ord som tacksamhet, förtröstan, glädje, frihet, nåd... Att göra detta i den mäktiga naturen blev en upplevelse utöver det vanliga. Att här kort återge den upplevelsen går inte, men skapelsen predikade för mig. Guds storhet blev mer uppenbar för mig när jag funderade över vad det innebär att ha förtröstan, samtidigt som jag såg och hörde det mäktiga havet. Vilken Gud vi förtröstar på! Det kändes i den stunden inte så svårt att förtrösta. Gud var nära.

Hur går det då till när vi predikar för hela skapelsen? Kanske handlar det om att vi har ett liv att vårda och Gud vill finnas med på alla områden. Kanske handlar det om att ta hand om den fantastiska natur som vi har. Bryr sig Gud om vad du gör med dina sopor? En sak är jag i alla fall säker på, och det är att Gud bryr sig om allt i ditt liv. Inget är för litet eller för banalt för honom.

Marie-Louise Nyman

29 SEP | MARK. 16:15-18 | TRO OCH DOP | Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd. Dessa tecken ska följa dem som tror: I mitt namn ska de driva ut onda andar. De ska tala nya tungomål. De ska ta ormar med händerna, och dricker de något dödligt gift ska det inte skada dem. De ska lägga händerna på sjuka, och de ska bli friska."

Tro och dop. Två intimt förknippade ord för oss kristna. När vi tar emot Jesus i våra liv och när vi bestämmer oss för att följa Honom, talar Bibeln om att konfirmera denna tro genom ett dop. I tron och dopet blir vi födda på nytt. Ofta benämner vi det som dop-*grav*, vilket kan låta märkligt för människor utanför kyrkans väggar. Men när vi stiger ner i dopgraven, begraver vi det som ligger bakom oss och vi stiger upp som nya människor.

För egen del döptes jag i de yngre tonåren och då tänkte jag att allt var "klart". En inte helt märklig tanke i den åldern, men genom åren har jag lärt mig att vi varje dag måste ta upp korset på nytt och bekräfta vår tro och vårt dop för Honom, som går vid vår sida och bär oss genom livet.

Tobias Ellbrant

30 SEP | MARK. 16:15-18 | DESSA TECKEN? | Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd. Dessa tecken ska följa dem som tror: I mitt namn ska de driva ut onda andar. De ska tala nya tungomål. De ska ta ormar med händerna, och dricker de något dödligt gift ska det inte skada dem. De ska lägga händerna på sjuka, och de ska bli friska."

När jag läser sista delen av missionsbefallningen, dvs. "*Dessa tecken skall följa dem som tror*" o.s.v., brukar jag tänka att dessa löften inte stämmer in på mig. Varför känner jag så? Är min tro för svag?

Kan det vara så att jag skulle bli högfärdig, och det vet ju Gud, om jag var så väl-signad att detta stämde på mig? Eller är det bara så att när vi i tro går in i en uppgift, som är för stor för oss, så står den helige Ande där mitt i uppgiften, inte innan, och vägleder och hjälper oss i vår svaghet och litenhet, och då kommer dessa löften att gälla, men kanske bara då?

Torsten Samuelson

LEDARSKAP

1 OKT | MARK. 10:42-45A | UPPIFRÅN ELLER UNDERIFRÅN? | Då kallade Jesus till sig dem och sade: "Ni vet att de som anses vara folkens ledare betar sig som herrar över dem och att deras stormän härskar över dem. Men så är det inte hos er. Nej, den som vill vara störst bland er ska vara de andras tjänare, och den som vill vara främst bland er ska vara allas slav. Människosonen har inte kommit för att bli betjänad ..."

Eller från The Message parafraas av bibeltexten: *Ni vet ju hur gudlösa ledare gör sig märkvärdiga, sa han. Så fort folk får lite makt stiger det dem åt huvudet. Så får det inte bli med er. Den som vill bli något skall bli en tjänare. Den som vill vara främst måste bli en slav. Det är detta som Människosonen har gjort: han kom för att tjäna, inte för att bli betjänad ...*

Jakob och Johannes, Jesu vänner och följeslagare, kom till Jesu med en alldeles speciell önskan. De ville få de allra bästa platserna, nära Jesus, i det kommande riket. Som svar på deras önskan undervisar Jesus dem om sant kristet ledarskap. Förmodligen var Jesu undervisning lika märkvärdig och annorlunda då som de flesta i världen skulle tycka idag. *Den som vill bli något skall bli en tjänare*, säger han som svar på deras fråga. Visst kan det vara så att deras önskan bottnade i en strävan efter makt och position, men förmodligen inte. Vad vi senare förstått om dem, ville de bara försäkra sig om att alltid få vara nära Jesus.

I det rike Jesus har kommit för att upprätta, och som vi redan nu är medborgare i, handlar ledarskap om något helt annat än makt och position. Det handlar om att tjäna varandra. Vi är alla olika och har olika gåvor givna i våra liv. Gåvor som vi fått för att tillsammans sprida berättelsen om gudsriket. Och i detta, genom våra tjänande liv, visa på det rikets kvalitéer.

Vår kallelse är att tjäna varandra. Inte att härska. Och vårt ledarskap ska vara ett tjänande sådant.

Annika Wennerström

2 OKT | 2 MOS. 18:17-22 | VI FINNS TILL FÖR DIG | Då sade Moses svärfar till honom: "Ditt sätt att arbeta är inte bra. Både du själv och folket som är hos dig blir ju uttröttade. Den här uppgiften är alldeles för tung för dig, och du kan inte klara av den ensam. Lyssna nu på mig! Jag vill råda dig, och Gud ska vara med dig. Du ska föra folkets talan inför Gud och lägga fram deras ärenden inför honom. Du ska upplysa dem om stadgar och bud och låta dem veta vilken väg de ska vandra och vad de ska göra. Men välj ut åt dig dugliga män från allt folket, män som fruktar Gud, är pålitliga och hatar oärlig vinst, och sätt dem till föreståndare för folket, några över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. De ska alltid döma folket. Varje viktigt ärende ska överlåtas till dig, men i alla enklare mål ska de döma själva. Så ska du göra din börda lättare, genom att de bär den tillsammans med dig."

Gud har en plan för sin församling idag. Ledarens roll är bl.a. att lyssna in Guds plan för sitt folk idag och kunna inplantera detta i församlingen. Gud har lovat att ge ledarna kunskap och vishet. Känn därför frihet att komma till församlingsledarna och be om råd i olika frågor. Vi är tillsatta för DIG. Glöm aldrig detta!

Dan Wiborn

3 OKT | NEH. 2: 17-18 | ATT BRINNA FÖR NÅGOT | Men nu sade jag till dem: "Ni ser själva hur illa det står till med oss: Jerusalem är ödelagt och dess portar nerbrända. Låt oss bygga upp Jerusalems mur igen och göra slut på vår vanära!" Och jag berättade för dem hur min Gud hade hållit sin skyddande hand över mig och vad kungen hade lovat mig. "Låt oss börja bygga!" sade de och grep sig an med detta goda verk.

De löften, som vi fått av Gud gäller! Men det handlar också om hur villiga vi är. Tar vi på oss villighetens skor? Med fri vilja och Guds kraft, då är allt möjligt, för Guds skull!

En av nycklarna för att lyckas som ledare, är att du själv "brinner" för det arbete och uppgift som ska göras. Jag tror att det är helt avgörande att man själv bär vidare visionen och inte bara "gör" någon annans idéer och tankar. Man måste göra dem till sina egna!

Patrik Östling

4 OKT | 1 KOR. 10:33-11:1 | I MALMÖ | Självt försöker jag alltid rätta mig efter alla och söker inte mitt eget bästa utan de många, för att de ska bli räddade. Ha mig till föredöme liksom jag har Kristus till föredöme.

Verserna är från det kapitlet i första Korinthierbrevet som handlar om frihet och hänsyn, där Paulus skriver att inget är förbjudet (frihet), men att allt inte är nyttigt för oss och att vi inte bara kan agera utifrån friheten som givits oss. Vi måste också visa hänsyn till andra. Korinthierna levde i en smältdegel, där olika folkslag, kulturer, religioner och samhällsklasser skulle samsas. Paulus kände till förutsättningarna och kanske är det därför han sammanfattar det han vill säga i:

gör allt till Guds ära
väck inte anstöt
följ mitt exempel

Att göra allt till Guds ära sätter grunden och tonen för diskussioner och sätt att agera i en smältdegel av folkslag, kulturer, religioner och samhällsklasser. Det tar fokus från de personliga åsikterna och ståndpunkterna och höjer istället blicken till det övergripande viktiga. Det handlar inte om dig – det handlar om Honom.

Att inte väcka anstöt är kopplat till kärleksbudet om att älska sin nästa och tar även det fokus från den egna personen. Det tar utgångspunkt i andra och hur de uppfattar, upplever och förstår saker. Det handlar inom om dig – det handlar om andra och deras möjlighet att hitta fram till Honom.

Att följa Paulus exempel, tar utgångspunkt i Paulus sätt att leva och vara trovärdig. Att det sätt på vilket vi lever, det vi säger och det vi praktiserar är trovärdigt med vår tro. Först här handlar det om den egna personen och då i att det ska vara i samklang med att göra allt till Guds ära och inte väcka anstöt.

Som invånare i smältdegeln Malmö talar Paulus övergripande ord till oss och manar till att inte diskutera detaljer och skillnader, utan att lyfta blicken och hitta en väg, som skapar grund för förståelse och en möjlig väg fram till Honom.

Gör allt till Guds ära
Väck inte anstöt
Var trovärdig

Helen Wide

5 OKT | ROM. 15:14 | KONSTEN ATT FÖRMANA | Mina bröder, för min del är jag övertygad om att ni själva är fyllda av godhet och uppfyllda av all kunskap och att ni också kan förmana varandra.

Att utvecklas som människa och bli bättre för var dag som går, tror jag är någonting som vi alla strävar efter. För att utvecklas, behöver vi dock människor runt omkring oss att spegla oss i och som kan komma med uppmuntran när vi gör något bra, men också feedback när de tycker att det finns saker i vårt liv eller vår karaktär, som kan bli ännu bättre.

Att förmana kan vara svårt för mig eftersom jag inte vill stöta mig med andra. Jag vill vara vän med alla och man kan aldrig veta hur en förmaning kommer att tas emot. Jag har dock fått lära mig i livet, att visa kärlek inte alltid är att bara stryka den man älskar medhårs, utan att också ibland påpeka det som utifrån ses som orätt eller fel. Det är mycket möjligt att självkännedom hos ens vän inte är så stor, att de inser hur deras handlande uppfattas utifrån. Genom att be om mod, vishet och rätt tillfälle, kan Gud hjälpa oss att förmedla förmaningen på ett sätt, som blir till gagn för både den jag förmanar och mig själv. För min egen del växer jag nämligen lite varje gång jag vågar tillrättvisa, eftersom det är svårt för mig. Med Guds hjälp kan orden i förmaningen också landa på ett sätt, som gör att min vän växer. Tidpunkten som förmaningen förmedlas är dock minst lika viktig som att framföra den på ett kärleksfullt sätt.

Men som versen säger, kan vi vila i att vår gemenskap med Jesus fyller oss med godhet och kunskap att kunna förmana på rätt sätt och i rätt tid.

Sofi Amundsen

6 OKT | APG. 14:8-18 | I SKUGGAN AV NÅGON ANNAN | I Lystra satt en man som var handikappad och förlamad i benen från födseln och som aldrig kunnat gå. Han lyssnade när Paulus predikade. Paulus fäste sin blick på honom, och när han såg att mannen hade tro så att han kunde bli botad sade han med hög röst: "Res dig upp och stå på dina ben!" Då hoppade han upp och började gå omkring. När folket såg vad Paulus hade gjort, ropade de på lykaoniska: "Gudarna har kommit ner till oss i mänsklig gestalt!" De kallade Barnabas för Zeus och Paulus för Hermes, eftersom det var han som förde ordet. Prästen i Zeustemplet utanför staden förde fram tjuar och kransar till portarna och ville offra tillsammans med folket. Men när apostlarna Barnabas och Paulus hörde det, rev de sönder sina kläder och rusade in bland folket och ropade: "Människor, vad är det ni gör? Vi är också människor som ni! Vi kommer till er med evangeliet att ni ska

omvända er från dessa tomma avgudar till den levande Guden, han som gjort himmel, jord och hav och allt som finns i dem. I forna generationer lät han alla hednafolk gå sina egna vägar. Ändå har han lämnat många vittnesbörd om sig själv. Han gör gott, han ger er regn från himlen och skördetider och mättar er med mat och glädje i era hjärtan.” Med dessa ord lyckades de med nöd och näppe lugna folket så att de inte offrade åt dem.

Det är lätt att vi alla i en tid av individualism frestas att samla folk omkring oss själva och inte se ett större sammanhang. Man vill inte stå i skuggan av någon annan.

Jag träffade en gång en ung man, som jobbade som assistent till en känd evangelist. Efter en tid slutade han och orsaken, som han sa till mig, var: I don't want to work on another man's succes (Jag vill inte arbeta för en annan mans framgång). Det är nog ett ganska mänskligt drag, att vi inte vill stå vid sidan om och arbeta och sedan att någon annan får lön för vår möda.

I Guds rike är det annorlunda. Vi arbetar alltid för någon annans räkning och för att någon annan skall bli upphöjd. Det är Herren som ska ha all äran. Den dag vi börjar ta äran själv är vi illa ute.

I dagens text är det Paulus och Barnabas som blir upphöjda, då en lam man blivit helad. Paulus och Barnabas är mycket klarsynta och river sönder sina kläder och säger ”vi har ingen del i detta, vi är vanliga dödliga. Det är Herren Jesus som gjort detta och skall ha all äran.”

Så ofta förblindas vi av människor, som står i Herrens tjänst. De har kanske varit med och förmedlat kraft från himlen och sedan tror vi att dessa har något, som vi inte har. Vi har alla fått samma kraft att tillgå i namnet Jesus, trots att vi alla är bräckliga och svaga människor. Som andliga ledare är detta ännu mer viktigt, att man inte samlar människor runt sig själv. Det finns ett oerhört stort ansvar i att alltid ge Gud äran och att samla människorna runt Honom. Vi har sett exempel på detta och när en ledare, som samlat alltför mycket runt sig själv, ändrar sig på något sätt, blir förvirringen stor bland folket som följt honom eller henne.

I Psalm 91 står det: *Den som bor i den Högstes skydd och vilar i den Våldiges skugga han säger: "Herren är min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på".* I den skuggan är det alltid ljus och tryggt.

Mikael Fjärlestrand

7 OKT | JOS. 24:15 | ATT FÖLJA SIN VÄG OAVSETT ANDRAS VAL | Om ni är ovilliga att tjäna Herren, välj då i dag vilka ni vill tjäna: de gudar som era fäder tjänade på andra sidan Eufkrat eller de gudar som dyrkas av amorreerna, vilkas land ni bor i. Jag och min släkt vill tjäna Herren.

Det finns en spänning mellan de kollektiva och individuella dimensionerna i att vara kristen. Genom hela Bibeln leder ett efterföljande av Gud till en gemenskap. Abraham själv väljer att tro Guds löfte, och det resulterar i ett helt folk. De i Jerusalem som kände ett stygn i hjärtat vid Petrus predikan på pingstdagen blev genom det också en del av en församling.

Josua står i samma spänning när han talar till folket. Han kan inte strunta i sitt folk. Det är ju därför han står där och talar till dem. Av omsorg. Men han kan inte heller bortse från Gud och det som han upplever att det innebär för honom och hans familj att tjäna Gud. Glädjande nog ville också folket som helhet hålla sig till Herren, men det visste inte Josua när han tog till orda och deras beslut avgjorde inte hans.

Min väg som kristen har med andra att göra – vi följer tillsammans. Men det är inte på grund av att andra följer som jag vill följa. Det är inte gruppsyck som gjorde mig till en lärjunge, och inte heller gruppsyck som skulle få mig att sluta.

Idag vill jag göra Josuas ställningstagande också till mitt: "Jag och min släkt vill tjäna Herren".

Mattias Sennhed

GEMENSKAP

8 OKT | JOH. 13:3-11 | VÅRT BEHOV AV DAGLIG RENING | Jesus visste att Fadern hade gett allt i hans händer, att han utgått från Gud och skulle gå till Gud. Han reste sig från bordet, lade av sig manteln och tog en linnehandduk som han knöt om sig. Sedan hällde han vatten i ett tvättfat och började tvätta lärjungarnas fötter och torka dem med handduken som han hade runt midjan. När han kom till Simon Petrus, sade denne till honom: "Herre, ska du tvätta mina fötter?" Jesus svarade: "Vad jag gör förstår du inte nu, men längre fram kommer du att förstå det." Petrus sade: "Aldrig någonsin ska du tvätta mina fötter!" Jesus svarade: "Om jag inte får tvätta dig har du ingen del i mig." Simon Petrus sade: "Herre – inte bara mina fötter, utan också händerna och huvudet!" Jesus svarade: "Den som har badat behöver sedan bara tvätta fötterna. Han är helt och hållet ren. Och ni är rena, fast inte alla." Han visste vem som skulle förråda honom. Därför sade han att inte alla var rena.

I Guds rike är allt upp och ner. Där tvättar Gud fötterna på människorna. Där är den fattige rik. Där hamnar den siste först. Där är det ledaren som tjänar andra. Men när Petrus inte vill låta Jesus tvätta hans fötter, lär vi oss också något annat, förutom tjänande ledarskap. Jesus säger till Petrus, att om Han inte får tvätta hans fötter, så "har han ingen del i Honom". Petrus får panik och ber att Jesus ska bada honom helt och hållet, men det behövs inte, säger Jesus. Petrus var redan ren, men han behövde ändå tvätta fötterna. Han var ren inför Gud, men dammet från dagen som gått behövde ändå tvättas bort.

Som kristna behöver vi låta Jesus tvätta dammet av våra fötter varje dag. Vi har redan, en gång för alla, blivit tvättade rena genom Jesus. Men varje dag får vi komma till Jesus med det som gick fel, det som gör ont och det vi brustit i. Varje dag får vi komma till Jesus med våra dammiga fötter.

Ola Hedén

9 OKT | EF. 3:16-19 | TILLSAMMANS | Måtte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er.

Att hylla kollektivet känns hopplöst förlegat i vår individualistiska tid. Visst finns det individualistiska inslag i tron. Det är din tro och ingen annans. Du måste själv våga ta steget in i trons värld. Ingen annan kan göra det åt dig. Men väl där möts du av en gemenskap. När vi tagit emot Kristus, blir vi en del av hans kropp på jorden. Det är därför Paulus kan skriva att om vi är stadigt rotade i Jesus, är vi tillsammans med alla de heliga och då kan vi förstå mer. Kollektivet är nog en outnyttjad resurs i vår tid. Vi vill och kan själva. Men vad innebär det att *"tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap."*

Jag längtar efter att vi i större utsträckning ska upptäcka Jesus tillsammans och faktiskt våga ge oss till varandra i vårt sökande efter Honom. Visst är det skönt att snacka om väder och vind och dra lite roliga historier när vi umgås, men det är så upplyftande när samtalen runt middagsbordet har handlat om riktiga saker, om livet, om vandan, om svårigheter, såväl som den genuina lyckan. Jag tror att våra gemenskaper skulle må bra av att fördjupas, så att vi hjälper varandra att förstå Jesus mer. För vem av oss kan säga att *"Guds fullhet uppfyller oss"*? Målet känns ouppnåeligt, men det jag tror att Paulus vill försöka säga är: Sluta inte söka! Det finns hela tiden mer att utforska hos Gud och om ni hjälper varandra kommer ni att upptäcka mer!

Andreas Wessman

10 OKT | HEB. 10:24-25 | OM ÖVERLÅTELSE | Låt oss ge akt på varandra och sporra varandra till kärlek och goda gärningar, och låt oss inte försumma våra sammankomster, som några brukar göra, utan uppmuntra varandra, och detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig.

Överlåtelse. En stark drivkraft. Den får människor att bete sig på ett visst sätt. Vara på ett visst sätt. Den grundar sig i ett beslut – inte en känsla. Den spänner sig över hela spektrat från plikt till lust. Hela vägen från att ansvarsfullt stå för sitt ord och palla sig iväg och bara göra det, till att med längtan, förväntan och glädje möta det man har överlåtit sig till.

Har du någonsin känt så inför en hemgruppsträff eller en gudstjänst? Ibland plikttroget pallrat dig dit, för att en kristen ska ju gå i kyrkan, eller för att du ju trots allt har

överbåtit dig till den andliga gemenskapen? Ibland med enorm längtan och förväntan sett fram emot nästa tillfälle? Eller någonstans däremellan?

Hur kan vi hjälpas åt att leva i överbåtelset? Hur kan vi uppmuntra och glädjas med varandra, när vi ser fram emot nästa möte? Hur kan vi uppmuntra och stötta varandra att hålla fast vid överbåtelset, när trötthet och lathet eller andra saker i livet får (chans till) företräde på söndag förmiddag eller vardagskvällen? Hur kan vi inspirera varandra till att leva i överbåtelset till Gud och församlingen?

För det handlar om ett beslut – inte en känsla. Ett beslut fattat i tron och förväntan på att Gud vill och kommer möta dig genom gemenskapen. Att Gud kommer se till ditt behov genom gemenskapen. Att Gud har gett dig gåvor, som ska användas till att välsigna gemenskapen. För vi ska inte till kyrkan – vi är kyrkan!

Hur kan vi hjälpas åt att leva i överbåtelset ... och detta så mycket mer som vi ser att (sön)dagen närmar sig?

Wenny Sallbring

11 OKT | MARK. 10:13-16 | ALLA ÄR VÄLKOMNA TILL JESUS | Man bar fram små barn till Jesus för att han skulle röra vid dem. Men lärjungarna visade bort dem. När Jesus såg det, blev han upprörd och sade till dem: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för Guds rike tillhör sådana som de. Jag säger er sanningen: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in." Och han tog upp dem i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem.

Att bära fram sitt barn, att överbåmna det till någon/något, måste innebära en tillit. Att man med sin gärning visar att man tror på en förbättring, eller i alla fall en förändring av något slag. Kanske bar föräldrarna fram barnen i hopp om att barnen skulle få ta del av något man själv inte hade fått möjlighet till.

Mitt i detta kommer lärjungarna och hindrar dem, säger åt dem att inte störa och avbryta Jesus när han gör det som de tyckte var viktigast – att tala till de vuxna. Men Jesus tyckte tydligen inte att det var ett bekymmer alls. Han välkomnade barnen till sig. Han använde sig av dem i sin förkunnelse, som för att förklara för alla närvarande att det inte är skillnad på "folk och folk". Ingen är viktigare än någon annan. Det handlar mer om inställningen. Han säger "Den som inte tar emot Guds rike som ett barn ...". Det kan innebära både att man ska vara som ett barn – enkel, barnslig, utan något större ansvar och utan eftertänksamhet, impulsiv ... – för att komma in i himlen. Det kan även innebära att man ska ta emot Guds rike så som man tar emot ett barn. Med öppen famn. Med ett leende på läpparna. Med glädje. Med förväntan. Med tålmod ...

Rhode Östling

12 OKT | 1 JOH. 1:3-4 | ATT BJUDA IN TILL GEMENSKAPEN | Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall vara med i vår gemenskap, som är en gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus. Detta skriver vi för att vår glädje skall bli fullkomlig.

Man kan riktigt känna iver hos Johannes i de inledande meningarna av detta brev. "Det vi har sett och hört", dvs. att Gud blev människa och blev synlig för oss, skulle förkunnas till varje pris, som en inbjudan till gemenskapen med Gud. Allt för att glädjen skulle bli fullkomlig!

Inbjudan handlade inte om att få en uppenbarelse med blixtar och dunder, eller att i största allmänhet bli en bättre människa. Inte heller att bli rik eller extra lycklig. Nej, själva ärendet var och är att bjuda in till gemenskapen: "... *vår gemenskap, som är en gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus.*"

Att vara en del i en gemenskap är något fint. Att få känna sig innesluten och hemmahörande. Men gemenskapen kan också vara exkluderande för dem, som inte känner del i den. Hur lyckas vi med denna inbjudan, du och jag? Förstår människor omkring oss att gemenskapen i församlingen är en gemenskap med Gud själv och att alla är välkomna att vara med?

Budskapet till våra medmänniskor är kort och gott: "Jesus kom till jorden för att du skulle få gemenskap med Gud. Välkommen med i den gemenskapen!". Vi (församlingen) finns inte till för oss själva, utan för alla som behöver lära känna Gud. Vår glädje blir inte fullkomlig förrän alla är med i gemenskapen.

Herre, hjälp oss att bjuda in alla människor till gemenskap med dig.

Marcus Olander

13 OKT | APG. 2:44-47 | EGENDOMSGEMENSKAPENS INNERSTA VÄSEN | Alla de troende var tillsammans och hade allt gemensamt. De började sälja sina egendomar och ägodelar och delade ut till alla efter vars och ens behov. Varje dag var de troget och enigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och delade måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. De prisade Gud och var omtyckta av hela folket. Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta.

I somras bodde jag några dagar hos en familj i en liten by i Blekinge. Mannen i familjen hade sju bröder, varav fyra av dem bodde inom en kilometer, och de övriga tre kom ofta på besök. En förmiddag hade två bröder oanmält kommit på besök, tagit varsin banan och lagt sig på soffan, utan att någon var hemma! Det fanns inget storebror-manér eller översitteri. Det var snarare naturligt. Det krävs intimitet och kärlek för

att det ska bli just naturligt.

Jag vet att detta är en lite haltande bild på församlingen, men ändå slog det an något i mig i samband med bibelordet.

För mig blir en nyckelstrof "*efter vars och ens behov*". Bilden av församlingen, där man finns för varandra, bryr sig, tar hand om varandra och älskar varandra. I en välmående församling lider därför ingen egendomsnöd.

Mathias Lång

14 OKT | 1 KOR. 10:16-17 | NATTVARDENS MYSTERIUM = GEMENSKAP | Välsignelsens bägare som vi välsignar, är den inte gemenskap med Kristi blod? Brödet som vi bryter, är det inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet är ett, är vi som är många en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd.

I mitt hem är måltiderna viktiga. Jag och min fru vill äta tillsammans med våra barn. Vi försöker vänta in varandra. Vi anpassar i viss mån menyn för att alla ska få något de gillar. Det blir en stund av gemenskap. Något som signalerar att vi är familj, att vi hör ihop.

Nattvarden i kyrkan är på samma sätt en gemenskapsmåltid. Den binder oss samman med varandra i det nya folk, som Gud har gjort. Ibland behöver jag påminna mig själv, att den inte bara handlar om mig och mina synder. Det gör den förstås, men den är också ett tecken på att vi hör ihop. Det är, som det står, *gemenskap med Kristi kropp*. Och jag tycker att det känns fantastiskt, att Guds närvaro inte bara märks i den här världen genom det mäktiga och sakrala, utan också genom våra måltider där Jesus är i centrum.

Ola Hedén

ANDENS FRUKT

15 OKT | GAL. 5:22-23 | KÄRLEK | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

Detta brev skrevs med anledning av att det fanns människor i församlingen, som sa till de hedningar som blivit kristna, att det inte räcker med tron på Jesus för att tillhöra Gud. De måste också omskära sig för att bli en del av Guds folk. Paulus menar att omskärelsen och lagen inte kunde förvandla människan inifrån på det sättet Guds helige Ande kan göra. Anden förändrar och förvandlar våra hjärtan att bli lika Gud och lever vi i gemenskap med Gud kommer det förändra hur våra liv ser ut och vilken frukt som följer.

Den frukt som först nämns är kärleken. Kanske just eftersom att älska är något som kräver att hjärtat är med. Man kan inte älska på rutin eller för att någon har sagt att man ska. Gud är kärlekens källa och hans Ande förvandlar hjärtat att se på människor med kärlek i blicken.

Betyder det att man ska älska alla? Jag tänker att det är omöjligt att älska människor man inte har någon relation till. Det hade visserligen varit en smidig lösning att älska alla på distans, men kärlek kräver engagemang och närhet. Utmaningen blir därför att våga engagera oss i andra människors liv och skapa relationer, som innebär att man delar liv med varandra.

Räkna med att Guds Ande hjälper dig att se på människor med kärlek i blicken. Detta sker inte i egen kraft, utan i Andens.

Linnea Sennhed

16 OKT | GAL. 5:22-23 | GLÄDJE | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

Såklart! Det är ju inte olagligt att bära på Andens frukt. Men det är kanske lättare sagt än gjort. Hur blir man kärleksfull, glad, fridfull eller tålmodig? Kan man bli glad på beställning?

Petrus beskriver i sitt första brev, hur vi ska leva för att samhället runt oss inte ska bli våra motståndare. ”*Vem kan göra er något ont om ni arbetar för det goda?*” (1 Pet 3:13). I det sammanhanget beskrivs sådant, som man kan anstränga sig för att åstadkomma: att underordna sig kejsaren, att visa respekt mot varandra m.m. Men kan man egentligen anstränga sig för att bli glad? Jo, visst har man sett en och annan bära ett påklästrat leende, en ytlig glädje. Men det skvallrar snarare om att personen i fråga är allt annat än glad.

Förresten, hur är man om man inte är glad? Jag roade mig med att slå upp motsatsord till ordet glad, och fann följande ord: ledsen, sorgsen, tyngd av sorg, nedstämd, nere, bedrövad, dystert, olycklig, bekymrad, ängslig; allvarlig, allvarsam; arg, argsint, ilsken, uppretad, irriterad, besviken; sur, grinig, gnällig, ledsam, sorglig, tråkig, nedslående, trist, otrevlig.

Ojdå...

Betyder det att du och jag aldrig känner sorg, nedstämdhet eller känner oss bekymrade, om vi låter oss ledas av Anden? Nej, så är det nog inte. Det finns mycket omkring oss som kan få oss glada, men också mycket som tynger oss.

Man brukar säga att glädjen kommer inifrån. Det kan låta som en kliché, men jag vågar nog säga att det gäller för alla de uppräknade frukterna i texten – att de är äkta, bara om de kommer inifrån. Anden bor i oss när vi tagit emot Jesus som vår Herre och frälsare. Om vi öppnar upp för Guds Ande och låter oss ledas av honom, blir han själva grundtonen i livet. Och från den grundtonen hörs glädjen. En glädje, som kommer inifrån. Om vår grundton är glädje, har vi beredskap att ta emot både sorg och bekymmer. Om vi är glada på djupet, ska vi helst inte vara arga, ilskena, uppretade, sura eller griniga.

Glad på beställning? Nej, det tror jag inte. Men om Anden får prägla oss, kan vi bli glada på djupet!

Herre, ge mig den glädje som kommer inifrån, av din Ande.

Marcus Ander

17 OKT | GAL. 5:22-23 | FRID | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

Den 22:e februari 1984 föddes en pojke på länssjukhuset Ryhov i Jönköping. Han fick redan samma natt namnet Fredrik, som betyder fridsfurste. I efterhand är det väldigt komiskt att just jag fick det namnet. Jag har hela mitt liv alltid varit på väg någonstans och när jag blivit äldre har jag insett att frid för mig snarare är en riktning. Jag mår inte bra av att inte vara i rörelse mot något.

När Anden flyttar in i våra liv, förändras vi inte genom att vi får en annan personlighet. Istället förädlar Anden våra egenskaper och olikheter och får oss att bli de människor vi är tänkta att vara. Låt oss därför vara öppna mot olikheter i vår gemenskap och inte kritisera eller ta avstånd, utan var öppna och generösa mot det vi kanske inte förstår.

Tack, Herre, för att du har skapat oss till unika människor med precis de egenskaper, som vi är tänkta att ha för att tjäna dig.

Fredrik Berggren

18 OKT | GAL. 5:22-23 | TÅLAMOD | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

Tålmod ... Min spontana tanke är att jag ska ha tålmod med mina barns egna viljor, med människor runt omkring mig som inte tänker och agerar likadant som jag gör och att inte förhata mig in i vad som kommer. Några semesterveckor, en resa, en konsert ...

Kan det vara så att jag borde tänka på mig själv? Att ha tålmod med mig själv? Tålmod med mina egna tillkortakommanden? Tålmod med att vänta in mig själv? Tålmod som en sorts acceptans att jag är ok som jag är?

Tålmod, en Andens frukt. Något som inte är färdigt från början, utan som växer och mognar fram. Ett lärande. Kanske livslångt.

Rhode Östling

19 OKT | GAL. 5:22-23 | VÄNLIGHET OCH GODHET | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

Vilka underbara ord! Vilken värld vi skulle kunna leva i, om vi lät oss så behärskas av den helige Ande, att Andens frukt fick gälla i våra liv. Bäst gör vi det genom att leva nära Kristus, för det är ju Hans karaktärsdrag det gäller.

Tyvärr finns många, som vi gärna kallar mänskliga egenheter, som vill förstöra vår jämvikt. Till exempel avundsjuka, begär, etc. Man gömmer sig bakom uttryck som "så'n är jag". Utan att tänka på att man alltid enbart själv bestämmer hur man är och vill vara. Att visa vänlighet och godhet kan många gånger öppna dörrar och möjligheter till framgång, välsignelser och nya och förbättrade relationer.

Det finns en fabel jag hörde som barn och som jag tycker är rätt bra. En man i kostym var på väg mellan två byar på landet en sommardag. Vinden och solen beslöt att tävla om vem som kunde få av mannen den löst sittande kavaj. Vinden fick börja. Den ansåg att det skulle vara en lätt match att bara genom en kraftig vindpust slita av mannen kavajen. Men när vinden blåste tog mannen tag i kavajen och höll fast den. Och när vinden ökade, slöt mannen kavajen hårdare kring sig. Inte ens stormbyar förmodde att slita kavajen av mannen. Utpumpad erkände vinden att han misslyckats. Då började solen värma honom. Mannen blev allt varmare, tills han till slut tog av sig kavajen.

Genom vänlighet blir gemenskapen och kontakterna mellan oss alla, i och utanför församlingen, bättre. Genom godhet blir generositeten, materiellt eller immateriellt, till hjälp och stöd för våra medmänniskor.

Agne Ellbrant

20 OKT | GAL. 5:22-23 | TROFASTHET | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

För mig är begreppet trofasthet i förhållande till Gud något som jag själv måste prestera. Jag rotar mig och växer närmare Gud om JAG först håller mig trofast vid Hans sida. När Paulus talar om "trofasthet" som en Andens frukt, vänds detta förhållande. Här utlovas det att, som ett resultat av livet med Anden, förbättras mina kvaliteter och egenskaper. Även något som är så viljestyrt som trofasthet. Jag måste efter en stunds funderande erkänna att jag försöker bygga min tro med för stora mått av mitt förnuft och en alldeles för liten del av det som blir resultatet av gemenskapen med Gud. Jag vill ju efter allt komma åt det som jag inte är kapabel till själv, utan det

som bara Gud kan ge. Återigen måste förnuftets tro leda till samtalet med Gud och närheten till Anden för att ge frukt som ger liv åt mig och andra.

Julia Ellbrant

21 OKT | GAL. 5:22-23 | ÖDMJUKHET OCH SJÄLVBEHÄRSKNING | Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen.

I TV, tidningar, sociala medier och på många andra håll rasar debatterna i hård ton. För eller emot flyktingmottagande? För eller emot fri invandring? För eller emot samkönade äktenskap? För eller emot fri aborträtt? För eller emot en barnmorskas möjlighet att inte medverka vid aborter? Pro-palestinsk eller pro-israelisk? För eller emot att kriminalisera tiggeri? Att kriminalisera prostitution?

Vem blir jag i mötet med den, som har en väldigt annorlunda ståndpunkt än jag? Eller i mötet med den, som har en väldigt annorlunda erfarenhet än jag? Kan jag lyssna? Kan jag försöka förstå? Kan jag ompröva min egen inställning och granska mina egna motiv? Kan jag respektera den andre och ge min syn utan att sårta den andre, även om vi har olika synsätt? Kan jag älska den andre mer efter vårt meningsutbyte, även om vi inte blir eniga? Och vågar jag säga förlåt till den andre, om eftersmaken av mina egna ord är bitter?

Jesus säger: "Lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så ska ni finna vila för er själ." Och Paulus suckar: "Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag." Det är så lätt att höja rösten, brusa upp, säga hårda ord, ringakta och fördöma den som finns på den andra sidan. Åtminstone bakom den andres rygg. Eller för att ge igen, om den andre redan har kastat en första sten, som träffat en smärtpunkt. Och sedan kanske uppgivet känna ett styng av dåligt samvete som Paulus. Vi räcker inte till i oss själva. Men Anden vill komma till vår hjälp. Gud har inte gett oss modlöshetens ande, utan kraftens, kärlekens och självbehärskningens ande säger 2 Tim. 1:7. Och det är aldrig hårda ord, utan Guds godhet mot oss, som leder oss till omvändelse säger Rom. 2:4.

Gud har nåd för både mig och den andre. Och jag ber att mitt fokus alltid ska vara min egen omvändelse till större ödmjukhet och självbehärskning. Både för min skull och den andres.

Herre Jesus Kristus, förbarma dig över oss.

Carin Jerding

ANSA

22 OKT | JOH. 15:1-10 | OM RÖTTER | Jag är den sanna vinstocken, och min fader är vingårdsmannen. Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort och varje gren som bär frukt rensar han, för att den ska bära mer frukt. Ni är redan nu rena i kraft av det ord som jag har talat till er. Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt. Om någon inte förblir i mig kastas han ut som en gren och torkar bort och man samlar ihop sådana grenar och kastar dem i elden och de bränns upp. Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni ska få det. Min Fader förhärligas när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar. Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek. Detta har jag talat till er för att er glädje ska bli fullkomlig. Detta är mitt bud att ni ska älska varandra så som jag har älskat er.

Alla vet att man måste vara mycket försiktig när man rensar i ett nysått land. Plantor som har kommit en bit på väg tål mer, eftersom deras rötter går djupare. Ett svagt träd kan behöva stöttor, men om vi knyter för hårt kommer livet inte fram. När plantor växer tätt tillsammans får ogräset inte samma plats som när en planta står helt ensam. På samma sätt stöttar och formar vi varandra i de olika gemenskaper som vi finns i. Som kristna är våra rötter och vår grund i Kristus. Han har köpt oss fria från skuld. "Låt därför ingen döma dig", skriver Paulus i Kolosserbrevet 2. Budet är att vi ska älska varandra, så som Kristus har älskat oss, och det är bara möjligt för att Kristus först har älskat oss.

Marie-Louise Nyman

23 OKT | 1 TESS. 5:23 | EN GUD SOM FOSTRAR | Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela så att ni är utan fläck när vår Herre Jesus Kristus kommer.

När jag läser om fridens Gud, tänker jag mig en allsmäktig Gud, som är sen till vrede och rik på kärlek. När vår kärleksfulle Fader fostrar och ansar oss, gör Han det med varlig hand, så att det blir till vårt bästa. Vi själva kan ju på intet sätt leva så att vi blir fläckfria inför Gud, men Gud själv ska slutföra det verk Han har påbörjat i oss. Det är vår förtröstan att Han ska göra oss fläckfria innan Han kommer tillbaka.

Torsten Samuelson

24 OKT | FIL. 2:12-13 | ARBETA PÅ ER FRÄLSNING | Därför, mina kära, ni som alltid har varit lydiga: Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara så som när jag var hos er utan ännu mer nu när jag är långt borta. Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte.

Att vara människa betyder att ständigt göra val. Små, obetydliga val i det dagliga livet och större val, som inte bara får betydelse för oss själva, utan också för andra runt omkring oss. Att arbeta på sin frälsning med fruktan och bävan, som Paulus skriver, är att medvetet välja det goda och att söka Guds vilja i allt.

Alla människor gör sina val. Och alla bävar vi ibland inför livsavgörande sådana. Men här finns för dig och mig en avgörande skillnad, vi är aldrig ensamma. Du och jag har den stora förmånen att vi får lyssna in Guds röst och vilja. Gud, som genom sin helige Ande bor i oss, hjälper oss att både i de små och i de stora valen välja, så att vi genom de val vi gör förverkligar Guds vilja med våra liv.

Annika Wennerström

25 OKT | GAL. 3:5-10 | VÄGVAL | Han som ger er Anden och gör underverk bland er, är det för era laggärningar eller för att ni lyssnar i tro, som Abraham? Han trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. Därför ska ni veta att de som har tron, de är Abrahams barn.

Skriften förutsåg att Gud skulle förklara hedningarna rättfärdiga av tro och gav i förväg detta glädjebud till Abraham: *I dig ska alla folk bli välsignade. Alltså blir de som tror välsignade tillsammans med Abraham som trodde. Men de som håller sig till laggärningar är under förbannelse. Det står skrivet: Förbannad är den som inte håller fast vid allt som står skrivet i lagens bok och gör därefter.*

Fundera på vad som styr ditt kristna liv. Är det "kristna" rutiner eller något annat?

Vi har fått Anden som hjälp i vårt kristna liv och han vill inte något annat än att hjälpa dig på livets väg. Jag tror att det är sunt att ibland stanna upp och fråga sig själv om man går i egen kraft eller om det är Anden som styr ens liv. Det handlar om att ta tid inför Herren varje dag och att be den helige Anden om ledning för sitt liv. Och att sedan göra det Anden leder dig till att göra. Du kanske ska sluta med saker, som upptar ditt liv och istället göra något annat? Fråga den helige Anden och du kommer att få svar.

Dan Wiborn

26 OKT | ROM. 12:1-2 | ATT MATA SITT INRE | Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt.

Vad matar jag mig med? Jag menar inte sådan mat, som man stoppar i munnen och tuggar. Nej, vad fyller jag mitt inre med för ideér och tankar? Jag vet vad som är nyttigt, men som Paulus säger: *"Det goda jag vill göra det göra jag inte och det jag inte vill göra det gör jag."* Detta är ju en jobbig upplevelse, när man kommer till insikt om sina tillkortakommanden. Jag tror att det handlar om att fylla sig med så mycket "bra" som det går och skala bort det som är sämre. Tyvärr (eller som tur är?) är jag inte perfekt, men jag kan hela tiden sträva efter att bli bättre.

Step by step, moving closer to him!

Patrik Östling

27 OKT | 1 KOR. 10:23-24 | ATT MATA SITT INRE | *Allt är tillåtet, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet, men allt bygger inte upp. Sök inte ert bästa utan andras.*

Paulus, tar i dessa verser upp frågan om vad som är tillåtet utifrån frågan om de som blivit kristna fick köpa sitt kött på marknaden. Svaret är att det är ok att både köpa och äta kött från marknaden, även om det tidigare offrats till gudarna. Men samtidigt som Paulus skriver att allt är tillåtet, poängterar han att de beslut vi tar utifrån den frihet vi givits kommer att påverka oss. Självt hade Paulus valt att använda sin frihet och sitt oberoende till att begränsa sig.

Om vi bortser från den direkta frågan om huruvida visst kött är tillåtet att äta och istället ser mer generellt på frågan, så har vi inga regler kring vilken mat som är tillåten att äta. Samtidigt vet vi att den mat vi väljer att äta påverkar hur vi mår och huruvida kroppen får alla de vitaminer, mineraler osv., som den behöver för att växa, utvecklas, hålla sig frisk och fungera bra. Vi är fria att göra vilka val som helst kring mat, men vi vet att valen kommer att påverka oss.

På samma sätt är det med det vi väljer att inta på annat sätt än föda. Det påverkar oss och vår andliga och mentala utveckling.

Idag är många medvetna i sina val kring mat. Men är vi lika medvetna i de val, som berör den "inre människan"?

Frågar vi oss: Är det här nyttigt? Ger det mig något bra i slutändan, eller är det bara tillfredsställelse i stunden? Bygger det här upp? Kommer det att bygga upp min inre människa eller någon annan?

Att göra medvetna val och att begränsa sig utifrån sin frihet och sitt oberoende är inte enkelt, men för att utvecklas är det nödvändigt. Så, låt oss hjälpa varandra att ställa frågorna och ta medvetna val utifrån vad som är nyttigt och vad som bygger upp den inre människan och andra.

Helen Wide

28 OKT | GAL. 5:13-16 | GUDS ÖGONSTEN | Ni är kallade till frihet, bröder. Låt bara inte den friheten ge köttet något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek. Hela lagen uppfylls i ett enda budord: Du ska älska din nästa som dig själv. Men om ni biter och sliter i varandra, se då till att ni inte slukar varandra.

Tjäna varandra i kärlek. Den kärlek vi visar andra ska vara likadan som den kärlek, som vi älskar oss själva med. Detta borde då innebära att för att kunna älska och tjäna andra människor, behöver jag älska mig själv. Det är nog en av de största utmaningar, som jag ställts inför i mitt eget liv. Hur enkelt är det inte att se ner på sig själv och jämföra sig med andra och samtidigt nedvärdera sig själv? Det vi ser hos andra ser alltid bättre ut än det vi vet om oss själva. Men det jag har fått lära mig är att försöka titta på mig själv genom Jesu ögon. Han älskar mig och tycker att jag duger. Jag är en ögonsten i hans ögon och varför ska jag då inte kunna vara det i mina egna ögon? Till detta läggs att jag alltid kan be Jesus om hjälp att se på mig själv med hans ögon.

Men blir jag inte på detta sätt för självupptagen? Nej, jag tror inte det. Det ger mig mod att vara trygg i mig själv och där jag för tillfället är i min utveckling att bli mer lik Jesus. Jag är inte färdig ännu, men varje dag kommer jag en liten bit närmare målet. Genom att vila i denna visshet, får jag kraft och mod att istället vända mig mot andra och älska dem.

Den sista meningen i versen tycker jag är intressant: *”Men om ni biter och sliter i varandra, se då till att ni inte slukar varandra”*. Jag tolkar detta som att Jesus vet att vi inte alltid kommer att kunna bete oss rätt och att det ibland kommer att bli fel, kanske bråk. I dessa lägen tolkar jag versen som att vi ska försöka minimera skadan av bråket, så att vi inte förstör för mycket för varandra. Låter vi köttet styra i en sådan situation kan det bli fallet. Men om vi istället försöker se vår nästa genom Jesu ögon, kan vi förhoppningsvis avstå från sådant, som vi egentligen skulle vilja säga och göra och som skulle såra och slita sönder.

Vi har alltså frihet att göra vad vi vill med våra liv. Med frihet följer dock ansvar och allt vi gör får konsekvenser. Om vi i allt vi gör mot andra tänker på vad den gyllene regeln säger, dvs. att vi ska göra mot andra det vi vill att de ska göra mot oss, blir det lite enklare att följa kärlekens väg.

Sofi Amundsen

